

EL 9 NOU

L'any passat es van començar 190 habitatges nous a Granollers. Es tracta de la xifra més alta dels darrers 10 anys i significa multiplicar gairebé per 20 els pisos que es van començar el 2016. Certament és una dada esperançadora pel que significa de recuperació econòmica, encara que quedi ben lluny de les xifres de la *bombolla immobiliària*, aquells 890 habitatges nous del 2006, els 732 del 2005, els 595 del 2007 o els 549 del 2004. Els experts consultats per EL 9 NOU [vegeu pàgines 2 i 3] coincideixen que hi ha tot de factors que estan ajudant un

No ensopeguem dues vegades amb el totxo

més que previsible *boom* que s'afermarà durant el 2018. En primer lloc, s'ha absorbit l'estoc de pisos nous d'abans del 2007 i successius, moment zero del gran sotrac de la crisi. En segon lloc, els habitatges en mans dels bancs pels embargaments s'han anat col·locant. I, finalment, els lloguers tenen una tendència alcista que torna a provocar plantejar-se una compra com a forma d'estalvi, sobretot

entre les famílies més joves amb poder adquisitiu.

Aquests elements quotidians també es trastocaran a l'alça per fenòmens supralocals. A finals d'octubre passat, l'agència de qualificació Fitch va advertir d'una nova bombolla immobiliària a Barcelona i altres grans ciutats de l'Estat. Segons la taxadora Tinsa, en només 12 mesos, l'habitatge es va encarrir a la capital catalana

el 20,6%, uns dígits que recorden temps de *pelotazos* i especulació. Cal tenir en compte que qualsevol fenomen barceloní relacionat amb l'habitatge acostuma a tenir una torna al Vallès Oriental. Si a barris de Barcelona els preus acumulen revaloritzacions anuals d'entre el 15% i el 35%, no cal ser gaire observador per adonar-se que serà interessant –i sobretot més barat–

viure en una comarca a tocar de Barcelona. Però és que, a més, l'accés a un habitatge continuarà complicant-se perquè la velocitat de l'índex de preus dels pisos està superant els increments salarials. Afavorint –com s'està fent– els contractes temporals en lloc dels indefinits es dificulta cobrir el pagament inicial del 20% del valor total d'un habitatge, condició de la reforma sobre hipoteques.

Els elements i les dades, doncs, són clares i cal estar a l'aguait. Administracions, entitats financeres, constructors i consumidors cal que treguin conclusions. No pot ser que ensopeguem dues vegades amb el totxo.

“M'agrada” (Facebook)

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista

<http://tendencias2050.com/ca/>

La societat actual genera, de forma cada vegada més accelerada, una quantitat ingent de dades que, un cop captades digitalment –en el procés conegut com a ‘minería de dades’–, passen a formar part del que s'ha acabat denominant com a *big data*.

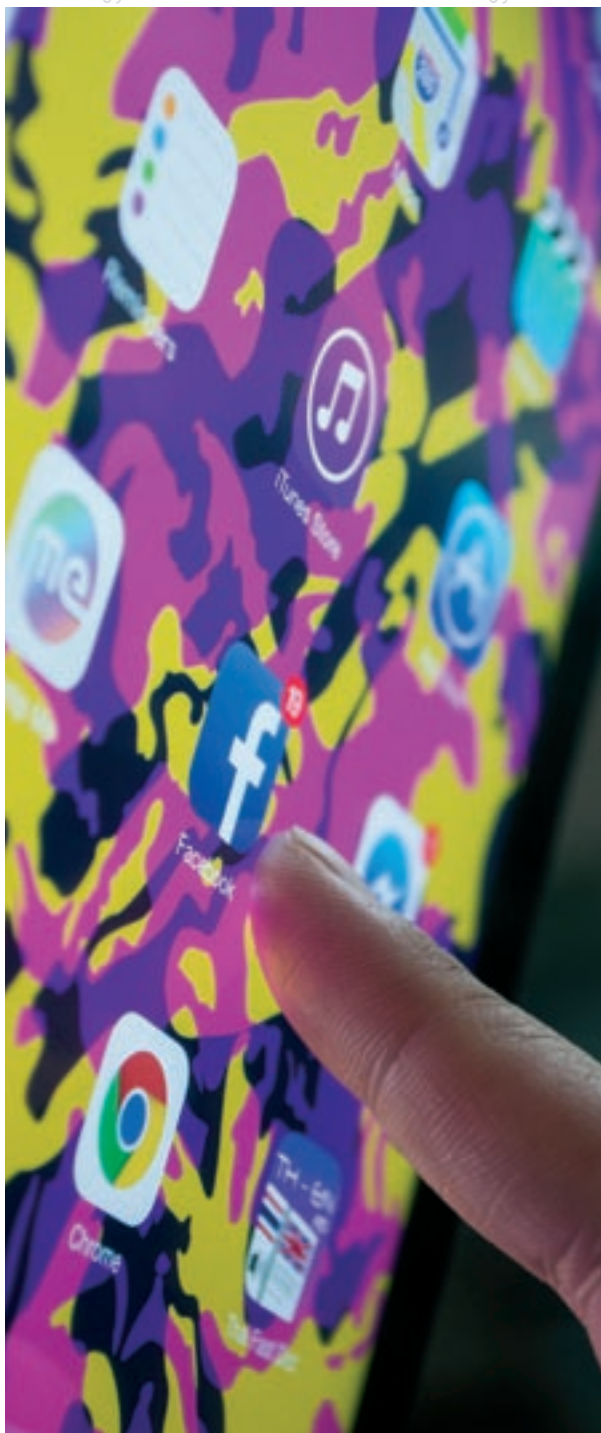
Les fonts d'on s'obtenen aquestes informacions són molt nombroses i inclouen tant les que pertanyen al món físic (targetes de crèdit, telèfons mòbils, censos i tràmits administratius, entre altres) com al digital (correu electrònic, xarxes socials, xats, cerques a Google, fotografies a Instagram, vídeos a YouTube i altres).

Tota aquesta informació forma un núvol on les dades són tractades, mitjançant potents algorismes matemàtics, que permeten identificar –a nivell grupal i individual– els nostres gustos, preferències i patrons de conducta: hi incloem aquí amicitats, costums, aficions, necessitats, preocupacions, família, treballs, opinions, simpaties, viatges, lectures, cançons... i més que podríem seguir. En moltes ocasions, a més a més, en la nostra activitat en el domini digital facilitem el DNI, el compte bancari i el domicili personal, un fet que possibilita que les empreses i governs propietaris del *big data* puguin crear perfils psicològics nostres cada vegada més acurats.

Pel que sembla, només se'ls escapa la ironia, el sarcasme i els sense sentit. Per posar només un exemple, aquests potents ordinadors tardarien mil·lèsimes de segon a saber qui és “M. Rajoy”, però no arribarien mai a entendre algunes de les seves famoses frases com: “*Somos sentimientos y tenemos seres humanos*” (sic).

La més paradigmàtica d'aquestes fonts d'obtenció de dades és, precisament, el famós “m'agrada” (*like*) de Facebook, una de les inversions més rendibles de la història. Sembla que amb menys de 70 *likes* es pot arribar a fer el test de personalitat d'una persona concreta. I tota aquesta informació la donem de forma constant, voluntària (abandonant l'empara de la Llei de Protecció de Dades) i gratuïta. És més, sense que ni els calgui preguntar-nos!

Per què utilitzen tota aquesta informació les empreses propietàries del *big data*? En teoria, per repercutir positivament en la societat: calibrar l'èxit de nous productes, estudiar les necessitats dels consumidors, copsar tendències de mercat,

Serà impossible mantenir-se desconnectat de la xarxa si la major part de les nostres necessitats vitals s'acabarà gestionant a través d'internet

elaborar estudis epidemiològics i fer recerca, entre altres.

Ara bé, tots sabem que el *big data* també es pot utilitzar per a finalitats no tan confessables per part de les empreses, partits polítics i governs. El coneixement dels perfils psicològics i de comportament individuals permet fer publicitat personalitzada, dirigida a cada individu o grup d'individus amb el mateix comportament i que pot esdevenir, per exemple, determinant en una campanya electoral. D'això se'n diu “gestió electoral” i pot servir per conèixer i influir en els votants indecisos, fer campanyes negatives perquè els votants dels partits contraris no vagin a votar o, fins i tot, per buscar nous votants amb un determinat perfil.

Amb tots aquests antecedents, és possible avui en dia la privacitat? Alguns usuaris, que podríem titllar de *tecnoentusiastes*, accepten aquesta situació de forma conscient i volguda: donen per bona la pèrdua de privacitat a canvi de l'oportunitat que se'ls ofereix de compartir continguts. Sovint es tracta de joves per als quals el concepte d'inclusió social està fortament relacionat amb el seu compromís amb les xarxes socials, un àmbit en el qual són (re)coneguts i han desenvolupat el seu talent. No se'ls ha de confondre amb els *tecnoinconscients*, si bé les conseqüències quant a la privacitat són molt similars.

AMOÏNATS PER LA PÈRDUA DE PRIVACITAT

Al costat d'aquest col·lectiu trobem una part de la població amoïnada per la pèrdua de privacitat i de control de les seves dades i més si tenim en compte la dificultat (en alguns casos, impossibilitat) d'aconseguir que siguin esborrades: són els *tecnoescèptics*, que defensen que el simple fet d'acceptar les condicions d'ús plantejades per les companyies d'internet els converteix (com a persones) en el producte (d'aquestes companyies).

Però, serà factible en ple segle XXI mantenir-se desconnectat de la xarxa? Al meu parer serà gairebé impossible si partim de la base que la satisfacció de la major part de les nostres necessitats vitals (assistència sanitària, mitjans de pagament alternatius per raó de la desaparició del diner en metàl·lic, comunicació amb les autoritats i domòtica, entre altres) s'acabarà gestionant a través d'internet.

Cadascú haurà de triar per quina posició es decanta (o som davant d'un fals dilema?) i, en fer-ho, tenir ben clar que la decisió presa tindrà transcendència fins i tot transgeneracional. Sigui com sigui, i tal com s'esdevé en l'àmbit de les infeccions víriques, aquí també és crucial evitar els comportaments de risc.